

[Ole Henriksen]

Jeg forstår på § 6, at det er finansministeren, der skal udpege repræsentanterne til det paritetiske nævn. Det bliver interessant, hvem der kommer til at sidde i nævnet og være med i de forhandlinger, fordi arbejdsministeren bedyrer jo her, at lige så snart forhandlingerne er lagt over i det paritetiske nævn, har regeringen overhovedet ikke noget med det at gøre. Men hvad nu, hvis denne embedsmand fra Finansministeriet, Lønnings- og Pensionsdepartementet, også skal sidde med i det paritetiske nævn? Har man så ligesom lagt det helt ud til den helt store, neutrale afgørelse eller forhandling i det paritetiske nævn? Man kan have en meget stor tvivl om, at regeringen ikke vil være skyggeforhandler også i det paritetiske nævn. Men lad det ligge, det er ikke det væsentligste.

Jeg forstår også, at arbejdsministeren ikke kender den skitse, altså udkast til mæglingsskitse, som jeg sagde var blevet præsenteret for parterne. Det kan jeg egentlig ikke forstå at arbejdsministeren ikke gør. Men jeg skal da prøve, om jeg kan skaffe den frem hurtigst muligt til arbejdsministeren.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

»Livstruende« har været et centralt ord i debatten i dag. Det samme har »hensynet til patienterne«. Om vi er på vej til en situation, der er livstruende, vil jeg nu sætte et spørgsmålstegn ved. Jeg mener faktisk, at lægerne har vist en meget stor ansvarlighed i den måde, konflikten er løbet på, og at alt arbejde, som kan hindre en livstruende situation, faktisk bliver lavet. Det er selvfølgelig netop problemet inden for et område som sygehussektoren, at en konflikt aldrig kan blive total, fordi der er ikke nogen mennesker i det her land, der ønsker, at folk skal dø, fordi der bliver strejket.

Så er der hensynet til patienterne. Herom vil jeg sige, at det er Amtsrådsforeningen, der tilsidesætter enhver form for hensyn til patienterne. Det er Amtsrådsforeningen, der ultimativt står på sine krav, som den ved lægerne ikke kan acceptere, hvorefter den ved, at regeringen på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at gribe ind. Med en borgerlig regering bliver det selvfølgelig et indgreb, der i sin konsekvens ender med at blive til gavn for Amtsrådsforeningen. Det er også det, vi

ser i forhold til det kommissorium, som det paritetiske nævn har fået.

Det samme kan man sige om hr. Henning Rasmussens bemærkninger. Hr. Henning Rasmussen sagde i sit første indlæg, at dette var en enestående situation, fordi det er syge mennesker, det handler om, og derfor kan man ikke konkludere ud fra den holdning, man måtte have til denne situation set i forhold til det øvrige arbejdsmarked.

Realiteten er, at det samme kan man sige for alle de andre grupper inden for sygehussektoren – det kan man sige om sygeplejersker, om jordemødre m.fl. Realiteten bliver så, når Amtsrådsforeningen vedvarende ved sin stædighed blokerer for et forhandlingsresultat, at man opnår en situation, hvor man som konsekvens får et indgreb, og så har man tilsidesat den fri forhandlingsret på sygehusområdet. Det kan da godt ske, at man har den på papiret, men i virkeligheden eksisterer den ikke.

Hr. Carsten Andersen gjorde rede for, hvordan situationen har været siden 1979. Der har den fri forhandlingsret ikke eksisteret, der har ikke eksisteret reelle forhandlinger siden 1979. Der er sket forlængelser. 90 pct. af lægerne arbejder under forhold, som de har sagt nej til ved en urafstemning. Hvad er det for en situation, vi står i? Vi står altså i en situation, hvor den fri forhandlingsret i realiteternes verden ikke har eksisteret siden 1979, og det er da ulykkeligt.

Det er, som jeg sagde før, også ulykkeligt, at bitterheden hos lægerne selvfølgelig bliver større og større, at arbejdsforholdene på hospitalerne bliver dårligere og dårligere. Det burde være tankevækkende, når man ser læger udtale sig om, at de overvejer at deponere deres opsigelser, at de synes, arbejdsforholdene er blevet så dårlige, at de må overveje at holde op. Alene det, at de siger det, når man tænker på, hvor stor bekymring og hvor etisk forsvarligt læger arbejder, synes jeg burde give anledning til nogle overvejelser.

Det var da godt, at arbejdsministeren nåede at rette sig selv lidt og smile lidt, da ordet »tilfældig« kom frem. Arbejdsministeren sagde først, at det var rent tilfældigt, at Amtsrådsforeningens og finansministerens krav – det, der var blevet kommissoriet for det paritetiske nævn – var de samme. Så blev der rettet lidt, og man sagde, at det var nok ikke